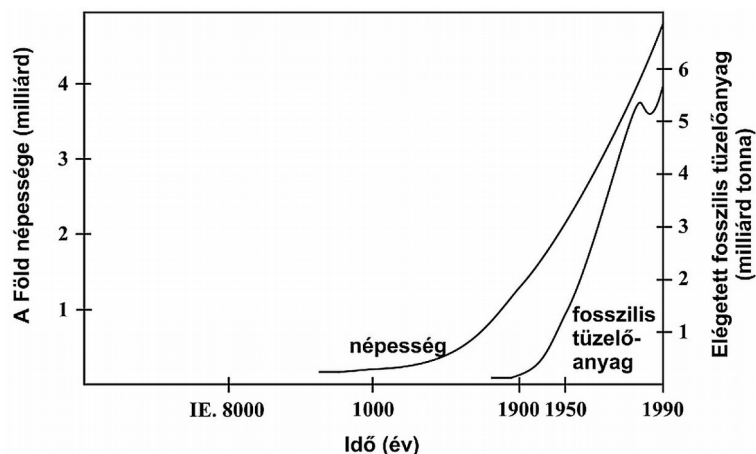

A jövő energiái

Az energia lételeme az emberiségnek, ha máról holnapra nem lenne, az visszavetné az emberiséget kőkorszakba. Az egy főre eső energiafelhasználás az idők folyamán folyamatosan növekedett.

A grafikon az emberiség által felhasznált fosszilis tüzelőanyag mennyiségét mutatja. Ez csak érzékeltetni tudja az energiafogyasztás ugrásszerű növekedését, de pontosan megmutatni nem, mivel a XX. előtt még használtak fel vízenergiát és szélenergiát is. A XX. századtól az atomerőművek megjelenése csak kis mértékben és átmenetileg csökkentette a fosszilis tüzelőanyagok felhasználását. Az egy főre eső energiafelhasználás mégis csökkent valamennyit a grafikon szerint, de ez

http://elte.prompt.hu/sites/default/files/tananyagok/megujulo_energiaforrasok/ch01.html

sem az energiafelhasználás csökkenése, hanem a népesség energiafelhasználásnál üteménél is nagyobb mértékű növekedése miatt. Közben az fosszilis energiahordozók kitermelésének költségei emelkedtek, ami azt jelenti, hogy nem csak több energiát fogyaszt jelenleg az emberiség, hanem többet is költ az egységnyi energiáért. Ezért új és olcsóbb energiaforrások után kellett nézni. Legalábbis így tudjuk. Leszámítva azonban a magánérs kezdeményezéseket, a nagy projekteket nem közkivánságra indították be, hanem a háttérhatalom terveinek megfelelően valósultak és valósulnak meg. Egyébként is jól tervezett szél- és vízerőművekre van inkább szükség, mint házilagos tervezésű és kivitelezésű, rossz hatékonysággal működő berendezésekre. De ezzel érdekelne a válasz arra kérdésre, hogy a megújuló energiaforrások tudnák-e hosszú távon pótolni a hagyományos forrásokat, ideértve már/még az atomerőműveket is? Én ebben nem hiszek. Megspórolva egyéb adatforrások felkutatását, mindjárt a Wikipédiához fordultam adatokért.

http://hu.wikipedia.org/wiki/Megújuló_energiaforrás

Innen listáztam ide a megújuló energiaforrásokat is. Ezek fajtái:

Szélenergia:

Termelése még növekedhet, de a kinyerhetőségének van határa. Persze a Wikipédia által megadott növekedési ütem nevetséges: „**A szél segítségével termelt energia jelenleg évi 20%-kal növekszik.**” Ilyen ütem mellett néhány év, és csak szélenergia fedezi majd az emberiség energiaszükségletét.

Vízenergia:

A Föld összes elektromos energiájának 19%-át adja. Sokkal többet nem fog, mivel már építettek gátakat ott, ahol érdemes volt. Bős a példa arra, hogy az ilyen építkezések nem hagyják érintetlenül a természetet.

Napenergia:

Van belőle sok, de ebből csak keveset foghat fel az ember magának elektromos áram termelésére, mivel a természetnek is meg van a maga napenergia-igénye. Kérdés, hogy az mennyi és hogy télen az ember honnan veszi a kieső napenergiát.

Biomassza:

„A biomassza segítségével fosszilis tüzelőanyagok válthatóak ki és ideális esetben az elégetett növényi anyag 1 éven belül újratermelődik,...” Írja a Wikipédia. De hát nem ugyanolyan szén-dioxidot kibocsátással jár a szalmabálák elégetése, mint a széné? Aztán a biomassza anyagai örök körforgásban van a természetben, kétkem, hogy ebbe a körforgásba az erőművek beiktathatók. A hamu pl. nem trágya.

Geotermikus energia

Nem mindenhol áll rendelkezésre megfelelő mennyiségben. Nálunk drága és csak fűtésre hasznosítható.

Kétkem, hogy a megújuló energiaforrások kielégíthetik az ember teljes energiaigényét. A napenergia teljes mennyiségével sem rendelkezhet az ember, mivel a bioszférával kell osztozkodnia rajta. Ráadásul a napenergia biztosítja a Föld anyagkörforgási rendszereit (víz, gázok és biomassza), amelyeknek a Föld „életében” meg van a maguk szerepe. Olyan tanulmányt senki sem készíthetett, amely kimutatja, hogy ezer éveken át történő, szélből, vízből vagy biomasszából történő tetemes (kis mennyiségnek nincs értelme) energiakinyerésnek milyen hatása van a természetre. A megújuló energiák által kínált jövő valójában zsákbamacska. Másrészt kétkedek abban, hogy a környezet megóvásának kérdése – benne a globális klímaváltozásé – kizárólag a természet megóvásának érdekében történik. Hosszú távon biztosan. De e mögött, a törekvés mögött valami más is érzékelhető, amit egyszerűen politika manipulációjának tartok.

Az elhíresült Georgia Guidestones kőtáblái jut az eszembe, amely kőtáblákról azt tartom, hogy azokat a Földet irányító háttérhatalom állította fel, hogy azokon üzenjen az emberiségnek mindenkit érintő nagy terveiről. Oda kell figyelni e következő két intelemre:

„NE LÉGY A FÖLD RÁKFENÉJE, HAGYJ TERET A TERMÉSZETNEK. HAGYJ TERET A TERMÉSZETNEK”

...S TÖREKEDJ A VÉGTELENNEL VALÓ ÖSSZHANGRA”

(Eredetileg is csak nagy betűkből áll a szöveg)

Ezeket összekapcsolva a globális felmelegedés kérdésével, látható, hogy az energia és a természet védelme prioritás a háttérhatalom szemében. Feltűnő, hogy a köveken olvasható szövegben egyedül a „hagyj teret a természetnek” ismétlődik meg. Ezt hangsúlyozták ki a szöveg szerzői, mert ez bír számukra a legnagyobb jelentőséggel. De hát miért? Míg az ember statisztikai szám jelentőségével bír, amelynek létszámát ötszáz millió alatt kell tartani (miután valamilyen módon ez alá a szám alá csökkent), a természet jelentőségét ismételt említése emeli ki, vagy fel az ember fölé. A természet háttérhatalom szemében még az embernél is fontosabb szempont. Ezért nem szabad mindegynek lennie, hogy mi lesz valójában a jövő energiája. Mert ha a megújuló energiaforrások lesznek azok, akkor az ötszáz milliós plafon jól van kiszámítva. Mégis, mennyi fát és szalmabálát kellene eltüzeln azért, hogy hét-nyolc milliárd embernek legyen ruhája (amihez ruhagyárak kellene), háza (építőipart feltételez, ha nem viskókban akarnak az emberek lakni a jövőben) amelyet fűteni kell. Aztán szükség lesz tömegközlekedésre is, szórakoztatóiparra is (mert aki megismerte mindezeket, nem fog róluk lemondani). Egyszóval, már a jelenlegi életszínvonalat sem lehetne hosszú távon a megújuló energiaforrásokra alapozni. Márpedig a hagyományos energiaforrások nem fognak a végtelenségig kitarítani. Pontosan ez a háttérhatalom gondja is. Neki az alábbi választása lehet:

_Engedi rászabadulni az emberiséget a természetre, hogy a minden éghető és erjeszhető anyagát

felhasználhassa az egyszer majd letűnő fosszilis tüzelőanyagok pótlására. Ebben az esetben az elit is veszélybe kerülne a természettel együtt.

_Leszorítja az emberiség létszámát arra a szintre, amennyit a természet még el tud tartani az ember megfelelő életszínvonalának biztosítása mellett.

_Marad az emberiség, de teljesen megváltozik az energiával kapcsolatos felfogása és környezetkímélő ingyenenergia fedezi 8-10 milliárd ember energiaszükségletét.

Az első megoldás senkinek sem jó. A második megoldás az emberiségnek kiselejtezésre váró több mint 90%-ának nem jó. A harmadik megoldás csak a földönkívülieknek nem lenne jó. Más észérvvel nem is ez lenne magyarázható. Tudatosan mellőztem az „alaposan” átgondolt energiamegmaradási-elv említését, az nem nevezhető észérvnek.

Sokan gondolják úgy, hogy a globális felmelegedés problémáját eltúlozzák, netán az egészet úgy találták ki. Itt van pl. a szemét problémája, ami legalább akkora veszélyt jelent a természet számára, mint a széndioxid, és közel sem esik róla annyi szó, mint a fosszilis energiahordozók által kibocsátott szén-dioxid, de amely energiahordozók a Föld saját energiái, természetes úton keletkeztek, és így akár azokat is megújuló energiáknak lehet nevezni – igaz, több millió év távlatában. A lenti oldalt felkeresve olvastam egy ide kívánckozó írást, amelyet még csak nem is neveznék rendkívülinek: (<http://debrecenbar.com/2013/03/08/szemetszigetek-az-oceanban/>) Ez az írás arról szól, hogy Charles Moore nevű óceánkutató állítólag olyan szeméttömegben hajózott hazafelé egyszer, amelynek kiterjedése 1,2-1,3 millió km² volt, mélysége pedig száz méter. És valószínűleg az egyedüli szeméttölepről van szó, hanem egy a több úszó szemétdomb közül közül. Ezek a vízbe került szemét töredékét jelentik csak, amelyek elsüllyedtek időközben, vagy akár a vízbe kerülésük pillanatában. Az igazi szemétdomb az óceánok fenekén van. De még sem ezek a nagyobb bajt jelentik, hanem azok a szárazföldi szeméttömegek, amelyekből dombokat építettek, vagy völgyeket töltöttek fel. A szemét bomlékony részei élnek tovább az életüket, és tovább bomlanak más anyaggá. Az ember kétmillióféle anyagot ismer állítólag, és közülük sok olyant állít elő, ami a természetben magától nem keletkezik, mint pl. műanyagok, vegyszerek. Ezek közül messze nem mindet ismeri a természet, azaz, nem illeszkednek a természet körforgásában.

Mennyi és milyen anyagok szabadulnak a légkörbe bomlástermékként a szeméttömegekből, amelyek hasonlóan veszélyesek lehetnek, mint a szén-dioxid? Vagy még jobban. Mert a szén-dioxid bioszférára gyakorolt káros hatása „felfújtnak” tűnik. Nem minden alap nélkül feltételezem azt, hogy a globális felmelegedés problémájának hangsúlyozása mögött az a politikai szándék húzódik, hogy még a hagyományos energiahordozók kimerülése előtt olyan irányt adjanak az energiaforrások kutatásainak és fejlesztésének, hogy az minél messzebb vigye az emberiséget az ingyenenergia kinyerésének megvalósulásától. Mert ha nem így lenne, akkor az araboknak nem engedték volna meg hogy az amúgy is kimerülés sorsára jutó olajkészleteiket fokozott ütemben hozzák a felszínre, mondván, hogy piacukat védik. Itt is a politika döntötte el, és nem a piac törvényei, hogy Oroszország padlóra küldése érdekében csökkenteni kell az olaj világpiaci árát a kitermelés növelésével, meglehet, ezzel nem csak az olajkészletek kimerülését hozták némileg előrébb, de az olajfelhasználás ösztönzésével hozzájárultak a levegőbe juttatott szén-dioxid mennyiségének növeléséhez is. De ez kit érdekelt?

Az üvegházhatásról szóló hírek és tanulmányok egy része tudatosan az „üvegházhatás” néven kezeli a légkörbe jutó szén-dioxid felnagyított problémáját. Az „üvegházhatás” szó automatikusan az üvegházzal képez analóg fogalmat, az üvegházat pedig mindenki ismeri. Így szinte magától értetődik minden, amit csak az üvegházhatásról állítanak. De azért akadnak különbségek is az üvegház és a légkör között, és ha valakit érdekel, annak ezek a különbségek elő is jönnek. Az üvegház kicsi és zárt térfogatot foglal magában, míg a légkör nagy kiterjedésű, nyílt légköri

rendszer. Az összes, benne levő anyagok hatását kell nézni, nem csak a légköri szén-dioxidot. Ezek közül a legnagyobb hatással a vízpára rendelkezik. Egyszerre hat az üvegházhatás irányában és az ellen, attól függően, hogy a levegő milyen hőmérsékletű és az milyen sebességű mozgásban van. A víz párolgása a víz nagy fajtsúlya miatt sok hőt von el a felszíntől, és ezt szoros értelemben átszökteti a levegő felemelkedésekor a légkör alsó rétegein, majd a hidegebb felsőbb régiókban csapadékképzés kíséretében leadja. A víz hőcserélő tulajdonsággal rendelkezik ilyen és a legtöbb esetben. Bár nem tartozik szorosan ide, hasznos megjegyezni, hogy nagy hibát követtek el a tudósok azzal, amikor feltételezték, hogy a Vénuszon hajdanán a földihez hasonló óceánok voltak. Hiszen a víz hőcserélő és felhőképző tulajdonságánál fogva, az előbb leírt okok miatt eleve nem engedte volna meg az üvegházhatás elszabadulását a bolygón. Ugyanakkor az üvegház esetében a zárt térfogat melege nem csak az üveg hőszigetelést visszaverő tulajdonsága miatt melegebb, hanem azért főképpen, hogy mert az üvegház üvegezett teteje és a falai az üvegházban felmelegedett levegőt nem engedik eltávozni. Az üvegház felmelegedésében a szén-dioxidnak minden bizonnyal kisebb szerepe van, mint az üvegházban felmelegedett levegő megtartásának. Itt ráadásul jól meghatározott, milyen irányból érkező hősugarakat ver vissza az üvegház üvege. A földi légkör esetében két irányból éri a hősugárzás a légkört. Az egyik irányból, a Naptól érkezik a nagyobb mennyiség, és ez több energiát hordoz a napsugárzás összetevőin keresztül, mint a napfény, mivel minden felmelegedő test előbb hősugárzást bocsát ki, és csak sorrendben a többi elektromágneses sugárzásfajtát. A beeső napfény erejét csökkenti maga a tiszta légkör is, de főleg a légkörben található felhőzet. A következtetés; az üvegházhatás nem hogy nem járul hozzá a Föld globális felmelegedéséhez, hanem még ellene is hat, mivel a Földet a napfénynél is jobban melegítő, a Naptól érkező hősugárzást veri vissza.

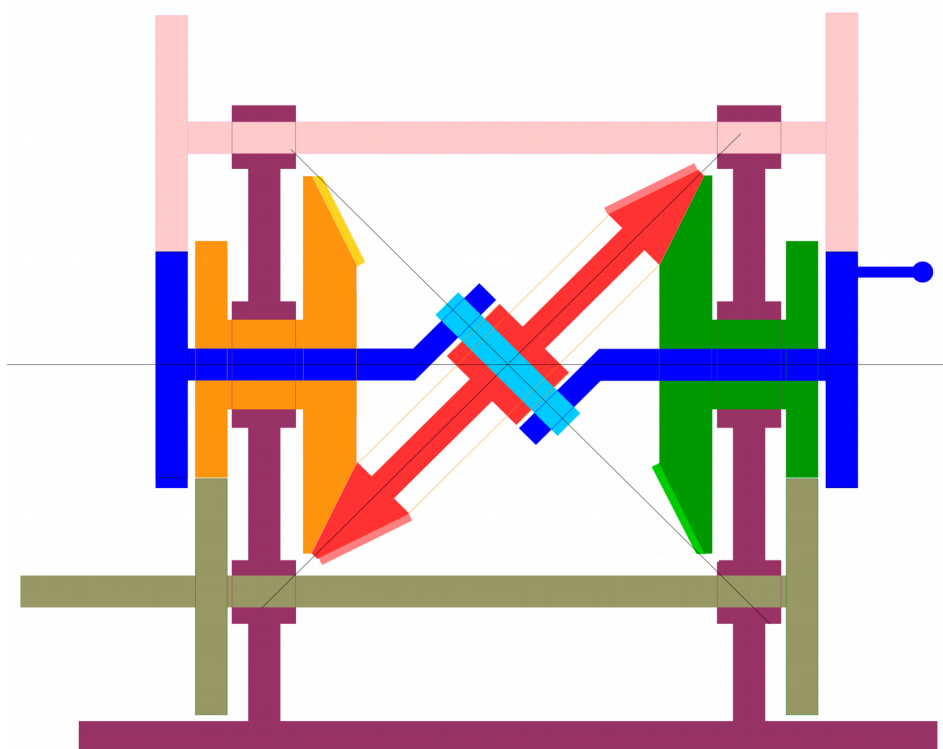
Az energia jelenlegi forrásai ezt kínálják: kimerülőben levő hagyományos, vagy csak kevés embert ellátni képes megújuló energia. Feltéve, ha engedi az emberiség, hogy a választás e kettőre szorítkozzon. Harmadik megoldás az ingyenenergiát biztosító eljárások lehetnének. Van belőlük néhány, amelyekről „Az örökmozgó realitása” c. írásaimban is írtam. Ezek meglátásom szerint kevésbé felelnek meg minden szempontból hosszú távú felhasználásra.

Semmiféle energia, semmilyen értelemben nem ingyenes. Az ár megfizethetősége az, ami számít. Még az örökmozgó sem biztosíthat korlátlan és következmények nélküli energia kinyerési lehetőséget. Az örökmozgóban egyedül az számít, hogy nagyobb mennyiségű energiát képes biztosítani az emberiség számára a természet károsítása nélkül, mint az eddig ismert energiaforrások. Ennyi, és semmi több. Az örökmozgó nem juttat a légkörbe és környezetbe veszélyes anyagokat, fenntartása könnyebb, termelése kiszámíthatóbb. De az általa termelt energiamennyiséget idővel meg kell semmisíteni, mert további formái a környezetben maradványként károsíthatják azt, ha onnan nem tud további más helyre távozni. Ennek üteme szabja meg azt az energiamennyiséget, amit az örökmozgó előállíthat.

Itt az ideje, hogy szóvá tegyem a „tudományosan” alátámasztott univerzum-modell fogyatékoságát, amely mögött nagy hiba lenne a politika kezét nem feltételezni. A valódi világegyetem csak egy dologban különbözik a „tudományos” verziótól, de ez az eltérés sok mindent érint. A világ soha nem keletkezett, semmiféle módon, hanem öröktől fogva létezik és kiterjedése is végtelen. Egy ilyen világban kötelező az energiák semmiből történő keletkezését és azok megsemmisülését feltételezni, mivel az entrópia-elv ezek hiányában már régen végzett volna a világgal. Az energiák keletkezése és megsemmisülése valamiféle egyensúlyban van, ismeretlen törvényszerűség szabályozza. Ha maga törvényszerűség nem is ismert számomra, létezését az bizonyítja, hogy a világ elkerülte a hőkiegyenlítődést, a hőhalált illetve a „fagyhalált”. Ezt az egyensúlyt sem ember, sem a kozmosz más élőlényei nem boríthatják fel. Ez az egyetlen tényező, ami az ingyenenergia kinyerését és felhasználását korlátozhatja. Létezik egy megfoghatatlan „kvóta”, a megsemmisülő energia mennyisége, amely azonos a termelő/termelhető energia mennyiségével. Ez az energia mennyiség a döntő, mert több energia nem termelődhet a világban,

semmilyen más módon, az egyensúly felborulása nélkül. A jövő kérdése az, hogy az ember és a természet mennyit tud ehhez hozzá tenni, azaz mennyi már felesleges megtermelt energiát semmisít meg helyettünk a természet, illetve mennyit tud maga az ember megsemmisíteni. Talán túl mutat ez már minden fantázián, de eljőhet még az az idő, hogy a rossz időben és rossz helyen termelő természetes energiákat tudatos ember semmisíti meg, hogy több energiát termelhesen jó időben és jó helyen, ami már a „kvótába” belefér. Gondolok a szélenergia, vagy a gátakon termelt vízenergiára, amelyek kétirányú rendszereket működtetnek, azaz termelhetnek és megsemmisíthetnek energiát, attól függően, mire van szükség. A közlekedés által felhasznált energiának csak kisebbik hányada alakul át a motorok rossz hatékonysága miatt hasznos energiává, de még ez is terhére lesz a környezetnek, amint nincs már szükség rá, mert elhasználódott. A belső égésű motorok az eltüzelt tüzelőanyag energiájának legfeljebb harmadát tudják mozgási energiává alakítani, ami itt hasznosítható energiát jelent. Ezért az egyharmadért a rendelkezésre álló 100% alakul át energia-szemétté. A harmadfajú örökmozgó a semmiből veszi az energiát, és fékezéskor megsemmisíti az éppen létező mozgási energiát. Ugyanezt megteheti a belső égésű motoroknál is, ha nem örökmozgó emészti fel a jármű mozgási energiáját, hanem az örökmozgóhoz hasonló, de azzal ellentétesen működő szerkezet, amelyet a következőkben mutatok be. A természet kvótája, amit az ember nem használ ki a maga javára, azt kihasználhatják mások a világban, a maguk javára, hiszen világ végtelenül nagy, és benn végtelen számmal léteznek más civilizációk. Valószínűleg nem mindegyiknek volt olyan pechje, hogy bolygójukon Einsteinek és más olyan fizikusok szülessenek, akik a természet adta lehetőségek feltárása helyett, azok bezárásával fárasszák magukat.

Az energia megsemmisítésével történő fékezés lehetősége a harmadfajú örökmozgóban automatikusan benne van, mivel az erők szimmetriáját nem csak az energia kinyerésének irányában lehet megsérteni, hanem fordítva is. Ha ezt a testet a spirál az erőkifejtésének irányának megfordításával lefékezi, az pontosan azt jelenti, hogy azzal a test mozgási energiáját is megsemmisíti. Ugyanez egy forgó testnél is működik, de ezt a „munkát” nagy „hatékonysággal” a harmadfajú örökmozgó tudja elvégezni, mivel annak működéséhez nem szükséges energiabefektetés. Az alább bemutatott szerkezet valójában egy hibrid, amely a mozgási energia megsemmisítésére alkalmas leginkább, de elsőfajú örökmozgóként is működőképesnek látszik.

A rajzon mutatom be a három fogaskerékből álló szerkezet felépítésének vázlatát, amely szerkezet

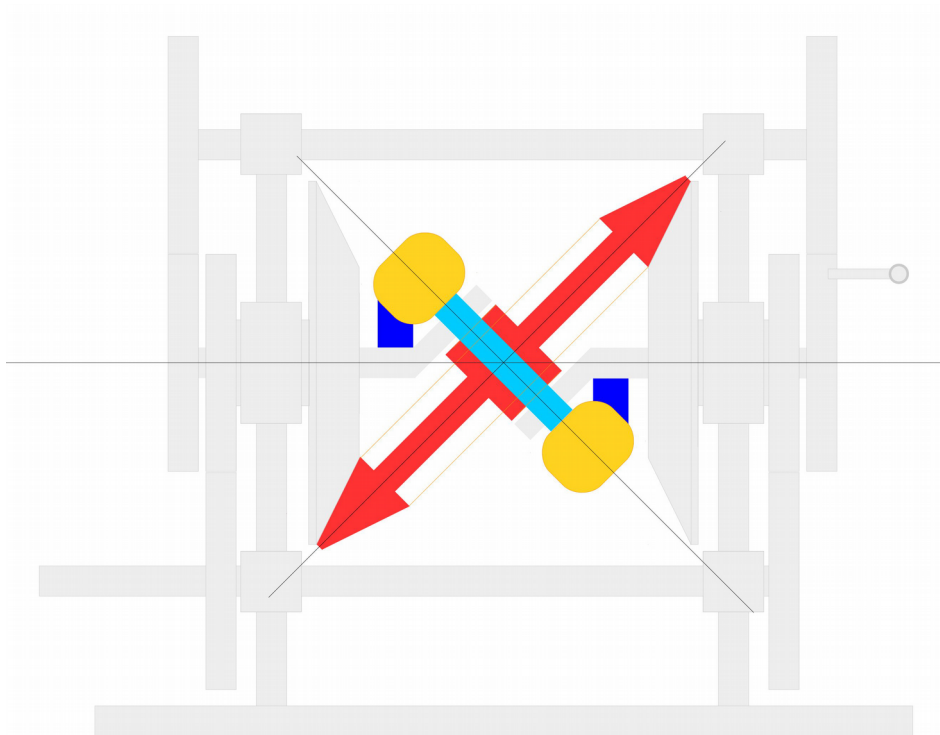
elsődleges funkciója a forgó test mozgási energiájának megsemmisítése. Ez külsőre hasonlít arra az elgondolásra, amelyről harmadfajú örökmozgó néven írtam. Ezen kívül azonban nincsen azonosság a két szerkezetben. Akkor is van jelentősége itt az energia megsemmisítésének, ha a szerkezet örökmozgóként nem működhetne.

A működés alapját két befogó, kúpos fogaskerék (narancs és zöld színnel) és az általuk befogott meghajtó fogaskerék (piros színnel) jelenti. Ez utóbbit átlós fogaskeréknek nevezem a későbbiekben a helyzete miatt. Az átlós fogaskerék tengelye (világoskék) egy további tengelyen, az átlós nagytengelyen (kék) van befogatva, amellyel 45° -os szöget zár be. A fékezett tengely az említett három fogaskerék alatt van (világos zöld színnel), amely egyben összeköti a két befogó fogaskerék féltengelyeit. Legfelül – rózsaszínnel – egy további összekötő tengely van, de ennek a tengelynek más funkciója nincs. Ez biztosítja az átlós fogaskerék féltengelyinek egyszerre történő elfordítását. Az összekötő tengelyek fogaskerekek útján kapcsolódnak a hozzájuk tartozó féltengelyekhez. Az átlós nagytengely végén levő fogaskerekre rajzoltam egy fogantyút, amely a tengely mozgásának természetét segít megérteni.

Az átlós fogaskerék kétféle mozgást fékezhet. Ennek megértése számomra nehéz volt, hogy bizonyos feltételek mellett hogyan történik ez, milyen erők jönnek létre ilyenkor az átlós fogaskerék és a két befogó fogaskerék között, mivel a gyakorlatban vagy egyéb leírásban ilyen fogaskerék-rendszerrel nem találkoztam még, ezért képzeletben próbáltam a rendszert „mozgásában” tanulmányozni. A szerkezet valóságban történő kipróbálását természetesen ez nem pótolja. Más lehetőségem a képzeletet leszámítva nem volt a feltevés ellenőrzéséhez, így csak remélni tudom, hogy számításom jó.

A befogó fogaskerekek csak egyszerre és egy irányban tudnak forogni, ezt egy összekötő tengely biztosítja. Ekkor a megforgatják az átlós fogaskereket is saját tengelye körül, de a nagy átlós tengelyre nem megy meghajtó hatás. A nagy átlós tengellyel viszont a befogó fogaskereket is meg lehet hajtani, ha az átlós fogaskerék nem forog saját tengelye körül. Ezen az egyirányú hatáson alapul az „antiörökmozgó”. Éppen ez az egyirányúság teszi lehetővé a harmadfajú örökmozgó működését is (a spirál is harmadfajú örökmozgó, de nem elforgató, hanem lineáris erőt fejt ki a vele kapcsolatban lévő testre). Amit tehát az itt bemutatott szerkezet „tud”, az az átlós fogaskerék kettős mozgásából következik.

Ha a befogó fogaskerekeken terhelés van, annak ellenállását csak az ellenállást meghaladó nagyságú erő, a nagy átlós tengelyre való hatásával lehet elfordítani. Ekkor már a meghajtó/meghajtott tengelyen – ami a befogókat köti össze (világos zöld színnel) – levő ellenállás megjelenik a fogantyúnál is, mint ellenható erő. Ekkor válik kétirányúvá a fogaskerék-rendszer. Ennek is van jelentősége. Ha ugyanis a meghajtó tengelyt a lefékezendő forgóttest a forgási energiájával megforgatni igyekszik, akkor azt megteheti könnyen, ha a nagy átlós tengely középhelyzetben van, azaz, nem fejt ki erőt az átlós fogaskerekre és azon keresztül a két befogóra. Ahogy azt korábban írtam. Ha a nagy átlós tengely fogantyúnál történő elfordításával az átlós fogaskereket a forgó befogókkal szemben próbálnám elfordítani, akkor az előbb leírt oknál fogva a forgó átlós fogaskeréknek neki kell feszülnie a két befogónak úgy, hogy azok forgása ellenében fejtsen ki erőt. Méghozzá úgy, hogy eközben a nagy átlós tengelynek nem kell elfordulna annak ellenére, hogy a fékező hatás azt elfordítani szeretné. Ezt megtehetné, ha le tudná győzni azt az erőt, amellyel a fogantyún keresztül a nagy átlós tengelyt a befogók forgásával ellentétes irányban hatók. Mindez lehetővé teszi az ingyenenergia kinyerését is, de csak energiabefektetés útján. Az itt bemutatott elképzelés harmadfajú örökmozgóként nem működhet. Ha a meghajtótengelyen levő ellenállást a fogantyúról kiinduló erővel próbálnám legyőzni, akkor csak az történe, ami más esetben is történni szokott, hogy nagyobb erőt kell kifejtenem az ellenállás legyőzéséhez az ellenállás által képviselt erőnél. Másképpen látszik mindez akkor, ha az ellenállás legyőzéséhez szükséges erőt csak megközelíti a fogantyúról kiinduló erő, de nem lépi azt át, így elfordulás nem

történik meg. Az elfordítani törekvő erő azonban jelen van. Sok fejtörés után tűnt elképzelhetőnek az, hogy a meghajtott (itt meghajtó) tengely terhelésének mondjuk 90%-át a fogantyún (biztosítom, természetesen nem kézi erővel), mert ennek biztosításához nem kell elfordítanom a nagy átlós tengelyt. Akkor sem kell ennek a tengelynek elfordulnia, ha az átlós fogaskereket motorikus (elektromos, hidraulikus, stb.) erővel hajtom meg, akkora teljesítménnyel, hogy a terhelés legyőzéséhez szükséges erő még hiányzó 10%-át biztosítani tudja. Ebben az esetben nem a nagy átlós tengely fordul el – bár a terhelést 90%-át az viseli, hanem az átlós fogaskerék a saját tengelye körül. Az elsőfajú örökmozgó lehetősége meglátásom szerint benne van a szerkezetbe, de ha ezt rosszul ítéltem volna meg, nem venném nagy veszteségnek, mivel az energia megsemmisítését is fontosnak tartom. Ezt is valaminek el kell végeznie, akár „főállásban” is.

Az emberiség számára adott a választás lehetősége, hogy energiaszükségletét milyen energiatípussal látja megfelelően kielégíteni. Az egyik energiatípus valamikor elfogy. A másik fajta energiához sokan vagyunk. A harmadik energiatípus pedig képtelenség. A választást megkönnyíti az a tény, hogy a harmadfajú örökmozgó elvét még nem volt ideje a tudósoknak megvalósíthatatlannak nyilvánítani, mert ilyen működési elv a termodinamika fő tételeinek megfogalmazásakor nem volt ismert. Ugyan ez vonatkozik a működési elv megfordítása révén megvalósuló energia-megsemmisítésre is. Valószínűleg és remélhetőleg a tudomány a termodinamika $n+1$ -ik tételének megfogalmazásával – amit ráhúzhatnának a harmadfajú örökmozgóra – örökre elkésett. A jó választás esetén a Georgia Guidestones kőtábláján olvasható tízparancsolat első pontját át kell majd fogalmazni ehhez hasonlóan: „Tartsd az emberiség létszámát ésszerű határok között”. Az pedig lehet 10.000.000.000 is. A kőtáblákon olvasható többi ajánlással viszont maradéktalanul egyetértek.

R.K.Szbn.2015.03.04.